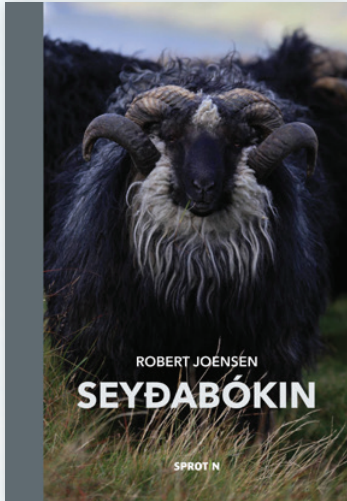
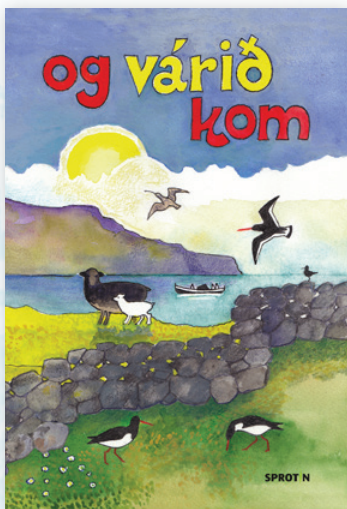

BÓKALISTIN
SPROTIN

FØROYSKAR BØKUR

ROBERT JOENSEN
Seyðabókin

Hvussu duga menn at seta við? Hvussu fæst glærfitað kjøt? Skal brundseyðurin vera síðullaður? Kann framsperran siga vektina? Skynar seyður á flóð og fjøru? Smakkar skoraseyður serliga væl? Hvussu verður krop bytt? Hvussu verður virðið í einum stykki roknað? At tosa um seyð er eins vanligt millum menn og at tosa um veðrið. Eisini tó at so nógv er broytt seinastu hálvu øldina. Tíðliga í farnu øld var tað hildið lægið at skriva um alt hetta, sum allir menn altíð høvdu vitað. Eina hálva øld seinni er henda mentanin og nógv av niðurarvaða hjartatáttinum í føroyska gerandisdegnum í øldir langt frá hvørs mans ogn. Robert Joensen gav sær stundir at skriva alt hetta tilfarið niður, og tað var í tøkum tíma, at hann skrásetti prátingarlagið og arbeiðslagið og mentanina. Nú bera vit boðini longur fram við einari bók, ið hóskar okkara tíð, og sum vísir, hvussu tað farna hevur funnið sær nýggjar røkur í nútíðini.

ALEXANDUR KRISTIANSEN,
KNÚT OLSEN OG
BÁRÐUR JÁKUPSSON
Og várið kom

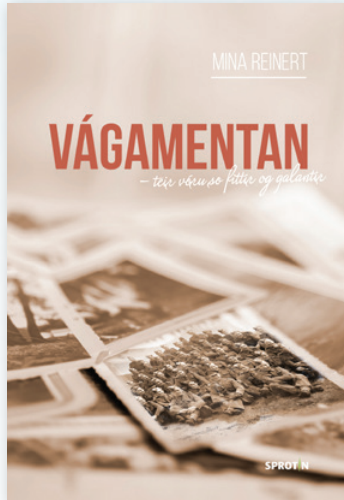
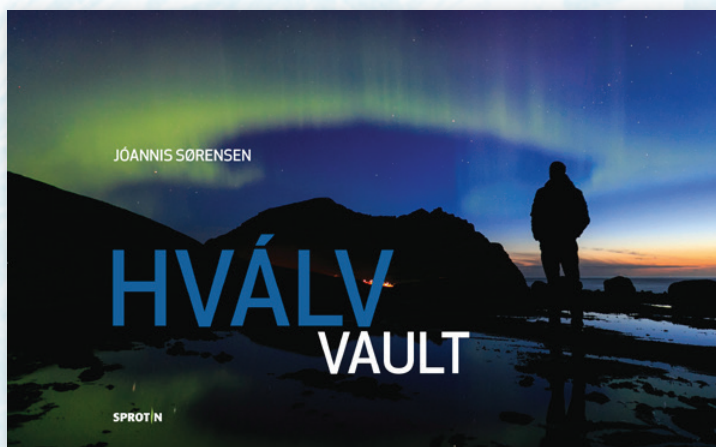
Tríggir teirra, ið hava lagt fagrar og sjónskar slóðir eftir seg seinastu hálvu øldina, savnast sum fullbúnir og vísir listamenn í hesum verki. Allir tríggir eru teir lærarar. Hvør á sín hátt tala teir til barnið við orðum, myndum og tónum. Ikki minst til barnið, tey vaksnu hava við sær sum førning í hjartakistlinum alt lívið.

CARL JÓHAN JENSEN
Bókin um tað góða

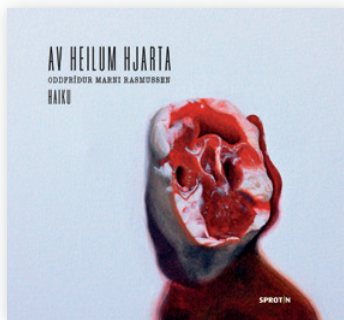
Frásøgumaðurin sigur okkum, at um hálvan tíma verður andlát hansara. Hesar minuttir, ið eftir eru, rekir hann sína fløktu og dravutu lívsleið uppáftur. Hann greinar í afturlitinum, hví hann er endaður í teirri stöðu, hann er í. Í einum slavnum kjallarakamari í Havn, har hann um hálvan tíma fer at andast. Bókin er ein ferð inn aftur í uppvøksturin og upphavið, ta indrimissiónsku lívsöggleðina, ið stjórnaði barnaárunum, til tann órættvísa lýsingin, ið sang í heysinum á honum alt lívið, kærleikan, ið avlagaðist, og hvussu umstøðurnar róku hann fyrri sær út hagar, hann ongantið hevði ætlað sær. Tað verður reikað ímillum útland og Havnina. Læsingar og opinleiki skiftast, og eisini verður tað bragd nýtt, at umframt ítøkiligar staðarlýsingar verða navnfram fólk í Havnini bregdað inn í skaldsøguna við stórvum og útsjónð og navni. Bókin er skipað soleiðis, at ein maður sendi einum høvundi eitt handrit til ummælis. Hann fær ikki tikið seg saman at lesa tað. Ein dagin hoyrir hann, at maðurin er deyður. Hann fer eftir handritinum, ristjórnar tað, og knýtir eitt formæli uppí, sum á sín hátt greinar verkið. Hann greiðir Bókina um tað góða til prent.

JÓANNIS SØRENSEN
Hváln

HVÁLTV er bók, sum varðveitir nakrar fáar, rárar løtur av teimum mongu, vit kunnu liva her í Føroyum. Fest í smáar bygdir, fjallarustir og firðir leiðir mynd eftir mynd okkum inn á endaleysar fløtur við norðlýsi, stjörnum og stjörnubreytum. Tú starir upp í endaleysa hváln, og alt hevur sítt rætta pláss. Tú varnast, at til ber bæði at vera menniskja við hesum víddum í huganum og at skilja allar smálutir í hesum lítla samfelag.

MINA REINERT
Vágamentan

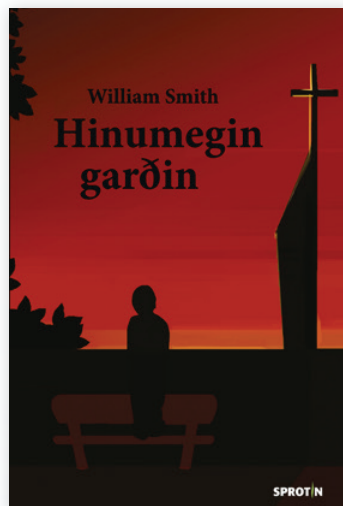
So langt aftur, sum eg kann minnast, havi eg hoyrt fólk siga, at tíðin undir bretsku hersetingini 1940-45 elvdi til so stórar broytingar í Vágum, at tað var torført at siga frá teimum. Tí fekk eg hug at kanna, hvussu víðurskiftini vóru í Vágum fyrri hersetingina, hvussu hon ávirkaði samfeløgini, og hvørjar broytingar hon hevði elvt til eftir krígslók. Tíðarskeiðið, sum verður víðgjørt, er sostatt í høvuðsheitum frá umleið 1930 til 1960. Eg var áhugað í at finna fram broytingar, sum hendu, tá ið Vágar vórðu hersettar undir krígunum.

ODDFRÍÐUR MARNI RASMUSSEN
Av heilum hjarta

Oddfríður skrivur: Vit eru eitt tigandi fólk, føroyingar. Tøgnin hevur nógv at siga. Og tá ið vit tosa, eru vit fámælt. Mær dámar ótrúliga væl tað stutta og sigandi orðið. Tað rámandi og tætta orðið. Slitið í orðunum. Gloppið í sekundunum millum orðini. Tað beinrakna orðið, ið eyðkennir okkum føroyingar. Haiku er japanskt yrkingarlag, sum er hvatskrivað og hevur ein bygnað, sum svarar til innihaldið. Haiku lýsir náttúruna í menniskjanum og menniskjað í náttúruni. Japanska haiku er bytt í 17 fonetiskar eindir, sum samsvara við okkara stavils. Haiku er ein opin hurð, sum tykist afturlatin. Eitt dýpið, sum tykist grunt. Fá orð um tað mesta. Fleiri føroyskir yrkjarar hava roynt seg við hesum tekstaslagi, men hetta er fyrsta savnið við uppruna haiku, sum er givið út í Føroyum.

SÁMAL SOLL
Glasbúrið

Hann leggur pennin frá sær og strýkur hondina íggjøgnum hárið, tykist at vera spentur ella fjálturstungin. Veruleikin er heldur tann, at hann er iðin eftir at koma í gongd við nakað, sum hevur ligið á láni ov leingi. Hann fer upp úr stólinum og gongur aftur og fram í køkinum. At enda steðgar hann á og fer eftir onkrum í køliskápinum. Hann setur seg við køksborðið aftur. Ølirnar, sum hann tók úr køliskápinum, setur hann á vindeygakarmin við síðuna av sær.

WILLIAM SMITH
Hinumegin garðin

„Orðini høvdu tamarhaldið á okkum og hildu okkum tilvitað um, at syndansløn var deyðin og ævigt fortapils. Eg fekk ein óvissan grið fyrri syndini ta lötuna, eg var í sunnudagsskúla, men so skjótt eg fór úr aftur sunnudagsskúlanum, var eg umgjörður av synd og freistingum og var glataður og kanska æviga fortaptur til næstu ferð, eg skuldi í sunnudagsskúla.“ Óvitin í hesari sjálvsævisgulgugu skaldsøguni verður drigin inn í religiøsa heilaspunan hjá sínum sunnudagsskúlalærara. Sunnudagsskúlalærarin vissar hann um, at tað mesta av tí, hann ger og hugsar, er synd, og verður hann ikki frelstur, er hann æviga fortaptur og fer til helvitis. Hvussu hann so roynir, lýkur óvitin ikki treytirnar fyrri at verða frelstur. Men friðskjöldi á markinum millum frelsuna og fortapilsíð er innilig sambandið millum óvitin og ommuna, og í anganum frá kamfurdropum og hennara mutlandi samrøðum við Guð og Jesus finnur óvitin fyrbils náðina. Líka til náðileysa óvissan ger teimum annað greitt.

RAKEL HELMSDAL (RITSTJ.)
Nýtt flog

60 skaldaspírar royna sítt flog í hesari bókini. Sendingin Góðan morgun Føroyar dró hesar skaldaspírar fram í ljós veturin 2014. Hetta var livandi og áhugaverdur bókmentatáttur. Ein bundin uppgáva varð sett, til dømis: Tú stendur á eini tokstøð saman við onkrum, tú kennir. Knappliga sært tú í vindeyganum í einum toki, at ...

Ella: Hurðin smelti harðliga í aftan fyrri hana ... Ger so væl! Legg høvdið í blot og bregda eina søgu saman burtur úr hesari byrjanini. Avmarkingin er, at teksturin skal vera 650 orð og skal verða sendur útvarpinum aftur um eina viku. Tá ið av tornaði, tólv sendingar seinni, høvdu 82 hævundar sent 153 tekstir inn. Hetta savnið hýsir 60 teimum bestu søgunum.

ENNA GARDSHORN MIKKELSEN,
ELSA HEINESEN
Kópakonan

Søgnin um kópakonuna sigur okkum, hvussu fólk ímyndaðu sær eitt og annað í gamla bóndasamfelagnum. Søgnin kann eisini takast úr hesum søguliga samanheingi og knýttast at vanligum royndum, sum nútíðarmenniskju gera sær. „Kópakonan“ leiðir okkum inn í girnd, kærleika, at vera øðrvísi, at vera noydd at skapa sær annan samleika, sakt og sorg, fyrgiving og revsing. Umframt tað snarar søgnin seg inn á ymsar merkingar og týðningar, hon hevur fyrri okkum nú á døgum, eins og hon man hava havt fyrri fólk í 1800-talinum, tá ið hon var niðurskrivað. Bókin fæst á føroyskum og enskum.